

SVEĆENIČKA UDRUŽENJA U FRANCUSKOJ

Andrès AUGIER

Preč. Andrès Augier htio je posve nepristrano informirati našu braću svećenike o iskustvu stečenom u Francuskoj u vezi sa svećeničkim grupacijama. Za uzvrat želi doznati kakva je situacija u tom pitanju u Jugoslaviji. Želio bih nešto naučiti od vašeg iskustva, rekao je govornik.

U prvom redu želi ispitati činjenično stanje. Stanje danas i ono iz prošlosti. To ispitivanje činjeničnog stanja u Francuskoj pokazuje i na neke rezultate. Vrijedno ih je uočiti.

1) Doktrinalni temelji

Polazi od svećeničkog poziva na svetost. Taj poziv Drugi vat. koncil nedvosmisleno urgira (*Presb. ord.*, br. 7; 14). Kako će svećenik postići tu svetost? Potrebno je da se skupnim nastojanjem nastoji to polučiti. U tu svrhu treba zajedničkim silama i tražiti puteve.

Puteve treba tražiti na pastoralnom području (nav. mj.), kao i na području duhovnosti. Jer ne možemo potpuno razlučiti pastoralni rad od duhovnih zasada. Doista, duhovna podloga pastoralnog rada može se ispitivati pojedinačno, posebno, ali mnogo je bolje da se ta podloga proučava u grupama prema duhovnoj obitelji, duhovnoj grupaciji.

Niti se ova duhovna, bratska analiza može odijeliti od pastoralne analize rada, jer bez duhovne analize pastoralni rad bi se pretvorio u pitanje tehnike. Ta analiza može biti provedena od grupa srodne duhovnosti. U takvim grupama duhovnosti inicijativa se više svodi na pojedince nego na hijerarhiju.

Kako se vidi iz *Presb. ord. br. 8*. Crkva želi ostaviti svećenicima slobodu u formiranju tih grupa ili udruženja. Ako pogledamo povijest toga teksta, doći ćemo do istog zaključka.

Razumije se: kada govorimo o zajedničkim srodnostima i osnovnim inicijativama, ne namjerava se reći da se tu krije duhovni egoizam niti abnormalna neovisnost.

Možda bi bilo prikladno preispitivati pitanje polazeći od pojma »karizme« o kojima govori *Lumen gentium br. 4; 7*. Zar ne možemo reći da se u tim svećeničkim udruženjima doživljuje milost u zajednici? I da je to doživljavanje plod neke duhovne intuicije karizmatskog porijekla?

2) *Ostvarenja*

Opstoje udruženja svećenika u širem smislu. U njima se predlaže Pravilnik svećeničkog života. Prakticiraju se sastanci i bratske veze.

Ali opstoje i duhovne obitelji. One prihvaćaju preciznije Pravilo svećeničkog života prema određenim evanđeoskim smjernicama. U toj se obitelji nalazi kao neka škola duhovnog života u duhovnoj zajednici okupljenoj oko jednog odgovornog oca ili vođe. Tako se postizava neki stabilitet u zajedničkom istraživanju prema evanđeoskim vrednotama predočenim u svjetlu duhovne nauke a s odlukom da će se svatko angažirati za provedbu u djelo, u život. I sve se ovo može nadovezati na nauku Pija XII o svjetovnim institutima.

3) *Institut svećenika Srca Isusova*

Eto nam i jednog uzora ili primjera. U početku tog instituta nalazi se želja za ujedinjavanjem evanđeoskih vrednota kako se prakticiraju u religioznom životu i u svećeničkim udruženjima svjetovnog tipa. Tako se P. de Clorivière SJ, utemeljitelj tog instituta, može smatrati pretečom svjetovnih instituta.

Danas je program tog instituta ovaj: živjeti doista svećeničkim životom prema Evanđelju — to provoditi u grupama, bratskim zajednicama — angažirati se obećanjima ili zavjetom — u misijskom raspoređenju koje se proteže sve »do kraja zemlje«, uz »najsiriromašnije«, ali bez nekog posebnog pastoralnog izbiranja — gojiti kristocentričnu duhovnost da se izrazi »pobožnost prema Srcu Isusovu« — svodeći sve to na Ignacijev duh, na molitveni život, na meditaciju npr. u vremenu od 30 dana — i u volji za molitvom, dugom i nezainteresiranom molitvom.

Iz izlaganja govornikova, kao i iz izmjene misli koja je uslijedila poslije predavačeva govora, osjetila se živa želja za nekim višim duhovnim izdizanjem svećenika. Kao da materijalizirano društvo čovjeka tjera u sferu duha. Da udovolji mnogim aspiracijama što izviru iz njegova srca. Tehnička civilizacija nije u stanju da im udovolji. Sjećamo se riječi Ivana XXIII iz enciklike M. et M. br. 209. Vrhunski se kulturni domet ne može dostići bez Boga i bez zadovoljenja religioznih aspiracija. »Upravo zbog znanstvenog i tehničkog napretka ljudi često zapađaju u teškoće svjetskih razmjera, koje će moći svladati jedino budu li priznali nužno gospodstvo Boga, Stvoritelja i Upravljača čovjeka i svemira«. Što se tiče svećenikova života stvar je jasnija, jer bez intenzivnog duhovnog života nema govora o nekom zadovoljenju svećenikova životnog poziva kao ni o nadi u uspjeh u apostolatu. Zbog toga je od velike važnosti da se i kod nas promiču slične ustanove.

SUMMARIUM

Haec relatio, molis quidem exiguae, sensus tamen valde densi, experientias in Gallia quoad Associationes Sacerdotales presentibus patefacit. Imprimis doctrinalia fundamenta excutit, quorum primum est sacerdotalis ad sanctitatem invitatio. Hanc videtur facilius esse in communitate consequi. Uniendae igitur vires, forsan in affinis communitatibus vel associationibus iuxta diversas spiritualitatis scholas. Nec deficit experientia. Et si exemplum velis, en Institutum Sacerdotum Cordis Iesu. Programma huius multis punctis constans vere stimulus apparet ad vitam spiritualem celerius ac firmius ascendendi.